

CINC POEMES

M. Rosa Font

MIRALLS

Es baten els ocells en la fosca infinita
del temps. Als esbarzers del corriol
i als xiprers ensonyats es bressola la pluja.
Com un miratge encés, al finestral
sorgeixen els teus ulls, imatge de la terra
nua que oneja al vidre dels meus ulls.
Et contemplo en el joc de miralls que és la vida:
tendre dedins del mur, dòcil, magnànim;
ferotge i posseït, trossegues l'alba a fora

ÉS NIT I MAR I VENT

És nit i mar i vent. Intemporal.
És crit i goig i abís corprenedor.
Vela estesa en riells il·luminats
pel sol. Ombra profunda mai solcada,
vessada sobre els murs del foll plaer.
Desig de tu, del cos untat de besos
fidels, que és lluna i fosca incendiada
com el ble de l'espelma en el crepuscle:
Llum i foc que s'eleven, flama humil
que llampurna en els límits de l'ombra agonitzant.

PLUJA

La pluja ha fecundat les pedres somes,
cúpules de silenci entre els batecs
de les conques de fang esllavissat.
Les fiblades metàl·liques, les flames
esventrades pel signe de la nit,
ressonen en el caïze de la pell.
Parrups de tórtores llunyanes, folles,
agòniques en cels esgarriats,
han estripat l'abisme llis dels dies.
L'aigua s'escola, lenta, pels tossals
del cos, niu veremat pel temps rabent
i el crit eixordador dels signes d'ara.
L'aigua arrabassa l'hora als mots: és màscara
de llum, dicteri del vent que bressola
el so glaçat que fascina el moment.

JOC

Les cendres de la nit guarden les cases
de tempestes i monstres de l'hivern:
Planys infinits, marmòries entranyes
de tambors que retronquen, bruts de sang,
i s'escampen pel cos del jardí mort.
Sento el fremit dels pins que no s'enrosen
en matinades fredes:
Temor i oblit de joia, aspriva set
del viant sotmès al vol dels dies.
Mort a les fulles, mort a les arrels
que han fecundat el goig.
Terra i món com misteris recurrents
que fan el joc a vida
O terra i món com unitats del Tot,
foli deler d'harmonia.

RECORD

Hi ha el goig estès per les fulles de marbre
i cant florit dels déus en la penombra,
el mar que llamineja entre les ones
del desig i els vials de la muntanya.
Hi ha el temps de la memòria esquinqada
pel vent i per l'abisme de la llum
que ha trepitjat els dies.
Hi ha l'astre de la por, la solitud
que a poc a poc penetra en el teu cos
per ancorar-s'hi, eterna.
Què hi fas, perduda en la foscor?
Què cerques, submergida en les tavelles
del silenci?
Tinc por de recordar-te,
de mirar el cel en els teus ulls cansats,
d'acostar-me al recer de fred i oblit
que t'amaga.
Al davant teu s'escolen gotes d'aigua
i la neu du la màscara d'hivern
que li has deixat.
Rere el teu cap s'enfilen, per carenes
esvanides, la llum del nord i el blat manyac.